Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Φεβρουαρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 8

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 53.)

Ἄκρα σιωπὴ καὶ ἡσυχία. Δὲν ἤκουες ἄλλο, παρὰ τὸν ψίθυρον τοῦ κύματος, καθὼς ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ο υ, καὶ κάθε τόσον, κατὰ διαστήματα ἰσόχρονα, τὰς φωνὰς τῶν φρουρῶν.

Ὁ Ρογῆρος ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἓν σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἑτοιμάσῃ ἐπίτηδες, ἐγλύστρησε σιγὰ-σιγὰ καὶ εὑρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως καὶ ὁ Βιλλαμπούας.

Ἤρχισαν νὰ κολυμβοῦν καὶ οἱ δύο.. Ἀλλὰ εἴτε διότι ὁ σκαπανεύς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔκαμε κάποιον θόρυβον καθὼς ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτε διότι ὁ φρουρὸς ἔτυχε προσεκτικώτερος καὶ ὀξυδερκέστερος τοῦ συνήθους, μόλις οἱ δραπέται εἶχον προχωρήσῃ ὀλίγα μέτρα, ἔξαφνα ἠκούσθη μία τουφεκιά, καὶ μία σφαῖρα ἐσφύριξεν εἰς τ' αὐτιά των.

Ἀμέσως, ὡς διὰ μαγείας, ὅλαι αἱ κουπασταὶ ἐγέμισαν ἀπὸ στρατιώτας, ἀνήφθησαν δᾶδες, καὶ σωστὴ συμπυροκρότησις, βροχὴ σφαιρῶν, ἔπεσε κατὰ τῶν δύο συντρόφων.

Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φοβηθοῦν ἐκεῖνοι, ἐκολύμβησαν μὲ μεγαλήτερον ἀκόμη σθένος, καὶ κατώρθωσαν νὰ φθάσουν μαζὶ μέχρις ἑνὸς ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ βρικίου ἀγκυροβολημένου ἀρκετὰ πλησίον τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὸ πηδάλιον καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι, κρατοῦντες καὶ τὴν ἀναπνοήν των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ὅλα τὰ πολεμικὰ ἐρρίφθησαν λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν. Μία ἐξ αὐτῶν ἐπλησίασε τὸ βρίκιον καὶ ἠρώτησεν ἂν εἶδαν κανένα. Ὁ πλοίαρχος ἀπήντησεν, ὅτι ἐξαπέστειλε καὶ αὐτὸς μίαν λέμβον, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες του ἐπρόσεχαν καλά. . .

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐνόμιζαν πλέον ὅτι ἐγλύτωσαν, ὅταν ἐν τυχαῖον περιστατικόν, μᾶλλον ἀστεῖον, τοὺς κατέστρεψεν.

Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἑνὸς ναύτου, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττεν ἐπάνω εἰς τὸ βρίκιον, ἐξέφυγεν ἐξ ἀπροσεξίας ἡ πίπα του, καὶ ἔπεσεν ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ σκαπανέως.

Ἡ πίπα ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα καὶ ἐπιπτεν ἀπὸ ὑψηλά· ὁ δὲ Βιλλαμπούας, εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ κτύπημα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν πόνου.

Ἀμέσως ἡ λέμβος, ἡ ὁποία ἔφευγεν ἤδη, ἐπέστρεψεν ὀπίσω καὶ συνέλαβε τοὺς δύο δυστυχεῖς, ἐξηντλημένους πλέον καὶ ἀνικάνους νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς.

Μόλις ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η ν, τοὺς ἐπῆραν καὶ τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὴν εἱρκτήν, διὰ νὰ τους τιμωρήσουν διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν ἀπόπειράν των.

Ἂν ἡ συνήθης ἐπὶ τοῦ πλοίου ζωὴ ἦτο μαρτύριον, φαντασθῆτε τί ἦτο ἡ ζωὴ μέσα εἰς τὴν εἱρκτήν. . . Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξῆλθον συντετριμμένοι καὶ ἐλεεινοί, ἀφ' οὗ ἀπέτισαν τὴν ποινήν των.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχον παραιτηθῆ τῆς ἰδέας νὰ ἀνακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν των μὲ κάθε τρόπον, καὶ ὁλονὲν ἐζητοῦσαν νέον σχέδιον δραπετεύσεως. Τώρα ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο δι' αὐτοὺς πολὺ πλέον δυσκολώτερον καὶ σχεδὸν ἀκατόρθωτον. Οἱ δεσμοφύλακες τοὺς ἐπέβλεπον μὲ ὅλως ἐξαιρετικὴν αὐστηρότητα. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τους ἄφιναν μόνους, καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ἤρχοντο νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ, τοὺς ἔψαχναν, ἐξήταζαν τὰ τοιχώματα τοῦ ὑποστρώματος. Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἦσαν πλέον ἀπελπισμένοι ὅτι οἱ δεσμοφύλα-

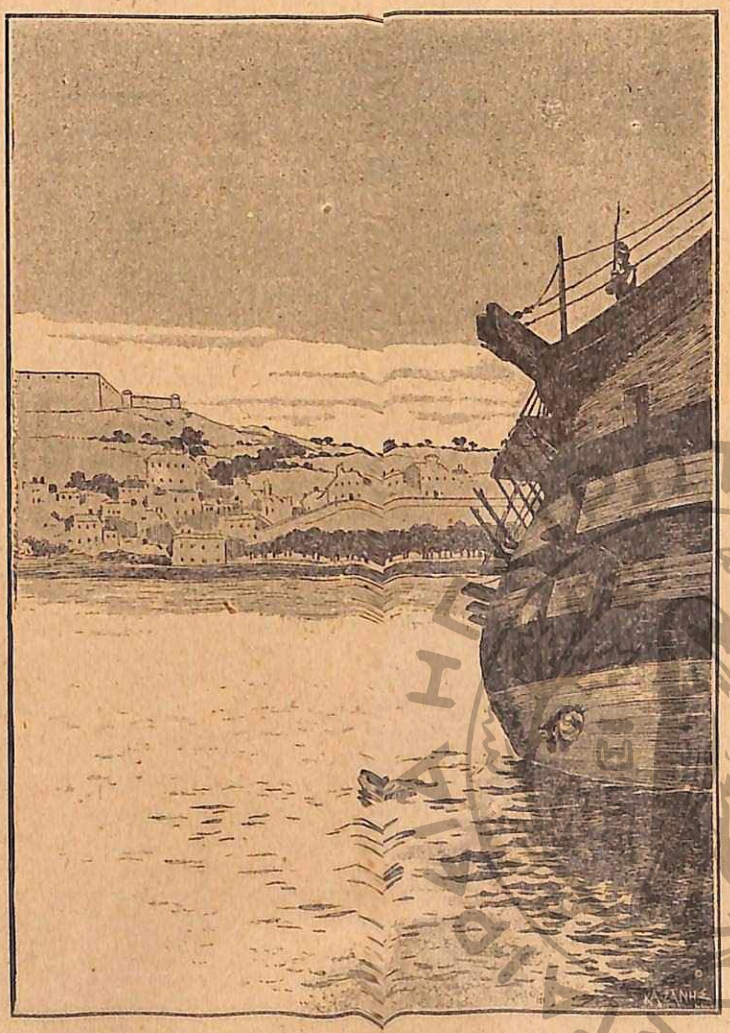

« Εὑρέθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Βιλλαμπούας » ... ου τὸν ἠκολούθησεν ἀμέσως (Σελ. 61 στήλ. α'.)

κες δέν θατους ἄφιναν ποτέ, ὄχι νὰ ἐκτελέσουν, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ σκεφθοῦν νέον σχέδιον σωτηρίας, ὅταν μία εὐκαιρία ὁλωσδιόλου ἀπροσδόκητος, ἦλθε καὶ τους ἔδωσε νέον θάρρος, νέας ἐλπίδας...

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις εἶχε προτείνῃ εἰς τὴν ἀγγλικὴν μίαν μερικὴν ἀνταλλαγὴν αἰχμαλώτων, καὶ ὁ στρατάρχης Βίκτωρ διετάχθη νὰ ποδώσῃ γάλλους τινὰς ἐκ τῶν κατέργων, ἀντὶ ἴσου ἀριθμοῦ ἀγγλων στρατιωτῶν. Ἡ Ἀγγλία ὅμως, μὴ θέλουσα νὰ προμηθεύσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γυμνασμένους ἄνδρας εἰς τὸν γαλλικὸν στόλον, ἔθεσεν ὡς ὅρον, ὅτι οἱ ναῦται θὰ ἐξηροῦντο καὶ ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ θὰ ἐγίνετο ἀποκλειστικῶς μεταξὺ ἀνδρῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν στρατὸν τῆς ξηρᾶς. Ἐκτὸς τούτου, ὅλοι ὅσοι εἶχον ἐπιχειρήσῃ ποτὲ νὰ δραπετευσουν, θἀπεκλείοντο ἐπίσης αὐστηρῶς ἐκ τοῦ καταλόγου τῆς σωτηρίας.

Τὰ ἔμαθεν αὐτὰ ὅλα ὁ Ρογῆρος καὶ συνέλαβεν ἀμέσως ἓν λαμπρὸν σχέδιον.

— Ἀ, αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τα καταφέρουμε χωρὶς ἄλλο ! εἶπε πρὸς τὸν σκαπανέα.

— Μὰ πῶς; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Βιλλαμπούας· δὲν ἄκουσες λοιπόν, ὅτι ὅσοι ἐδοκίμασαν ν ά τ ο σ κ ά σ ο υ ν ὅπως ἐμεῖς, αὐτοὶ θὰ καθήσουν τώρα εἰς τ' αὐγά των ;

— Τὸ ξεύρω· ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ φύγουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. . .

— Ἐξηγήσου καλλίτερα, παιδί μου, γιατὶ δέν σε καταλαβαίνω· ξεύρεις, δὲν ἔχω τὴν ἱκανότητα νὰ λύω αἰνίγματα...

— Αὐτὸ τὸ αἴνιγμα ὅμως εἶνε ἁπλούστατον : Θὰ πάρουμε τὴ θέσι καὶ τὰ φορέματα δύο συντρόφων μας. Θὰ περάσουμε πῶς εἴμεθα αὐτοί, καὶ ἔτσι θὰ γελάσουμε μιὰ χαρὰ καὶ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους.

— Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα, φίλε μου Φλουτάκη ! Καὶ ποιὸς θὰ σου δώσῃ τὴ θέσι του καὶ τὰ ροῦχα του, γιὰ νὰ μείνῃ αὐτὸς ἐδῶ μέσα καὶ σὺ νὰ γυρίσῃς στὴν πατρίδα σου ; Εὔκολο τὸ νομίζεις ; Ἔπειτα ποῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ γνωρίσουν τῆς σεβάσμιες φ ά τ σ ε ς μας ;

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος. Ἔλα, ἂς ἀλλάξωμεν ὁμιλίαν, γιατὶ οἱ δεσμοφύλακες πλησιάζουν. . . Τί ἀγάπη πού μας ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ! οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν μακρυά μας ! . .

Ὁ Ρογῆρος λοιπὸν ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέσῃ μόνος του τὸ εὐφυὲς σχέδιον. Ἡ ἀρχὴ ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος. Ἔπρεπε νὰ εὑρεθοῦν δύο αἰχμάλωτοι, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἐλευθερωθοῦν, πρόθυμοι νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν των, ἀντὶ χρημάτων βεβαίως. Καὶ μολονότι ἡ ἐλευθερία δὲν πωλεῖται τόσον εὔκολα, εὑρέθησαν ἐπὶ τέλους δύο στρατιῶται ἑνὸς πεζικοῦ συντάγματος,—αἰχμαλωτισθέντες εἰς τὰς ἀποικίας καὶ ἐσχάτως μετενεχθέντες ἐπὶ τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ου διἀγγλικοῦ πολεμικοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν νὰ παραχωρήσουν εἰς τὸν Ρογῆρον καὶ εἰς τὸν Βιλλαμπούαν τὴν θέσιν των καὶ τὰ ὀνοματά των, ἀντὶ τῶν λειψάνων τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε φιλοδωρήσῃ τὸν Ρογῆρον ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος λοχαγὸς τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Φρουρᾶς, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ παιδίον ἀνεχώρει ἐκ τῆς Ἀ ρ χ α ί α ς Κ α σ τ ί λ λ η ς.

Ἐπρόκειτο τώρα νὰ γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις,— πρᾶγμα ὄχι τόσον εὔκολον. Οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι εἶχον φοβεροὺς μύστακας καὶ ἦσαν μαυρισμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν. Ἐκτὸς τούτου ἔφερον καὶ στολὴν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν στολὴν τῶν δύο φίλων.

Ὁ Ρογῆρος ὅμως εἶχεν ἀρκετὰ ἐφευρετικὸν πνεῦμα διὰ νὰ παρακάμψῃ αὐτοὺς τοὺς σκοπέλους. Ἐζεμάτισε καπνόν, τὸν ἄφησε νὰ μουσκεύσῃ πολὺ μέσα εἰς ὀλίγον νερόν, καὶ μὲ τὴν παράξενην αὐτὴν βαρὴν ἔδαψε τὸ πρόσωπόν του, καθὼς καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ σκαπανέως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ δύο φίλοι ἀπέκτησαν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο χρῶματῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐψήθησαν πολὺν καιρὸν εἰς τὰς ἀποικίας. Κατόπιν ὁ Ρογῆρος ἐψαλλίδισεν ὀλίγον τὴν γενειάδα τοῦ Βιλλαμπούα καὶ ἀπέκτησεν ἕνα ζευγάρι μουστάκια, ὅπως τὰ ἤθελε· καὶ τέλος, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν προθυμίαν ἑνὸς ράπτου, εὑρισκομένου μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ποδοθοῦν, ἡ μεταμόρφωσις τῶν στολῶν ἔγινε μὲ τὴν μεγαλητέραν ταχύτητα καὶ εὐκολίαν.

Ὅμως, μὲ ὅλας τὰς παρακλήσεις καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ρογήρου, ὁ σκαπανεὺς ἐσταθῆ ἀδύνατον νὰ κόψῃ τὴν μακράν του γενειάδα, λέγων ὅτι ἀρκετὰ μεγάλην θυσίαν ἔκαμεν ἤδη, θυσιάσας ὀλίγας τρίχας «διὰ τὰ μουστάκια τοῦ παιδιοῦ». Μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας συγκατετέθη νὰ τὴν κρύψῃ μ' ἕνα μακρὺ σάλι, τὸ ὁποῖον ἐτύλιξεν εἰς τὸν λαιμόν του καὶ τὸ ἐσήκωσε σχεδὸν ὡς τὴν μύτην του.

Ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασε. Μὲ συγκίνησιν μεγάλην, οἱ δύο φίλοι ἀπεκρίθησαν « παρών ! » ὅταν ἤκουσαν τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀγοράσῃ, καὶ ἔλαβον θέσιν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσουν. Προσεποιοῦντο γαλήνην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον, καὶ ἐτερέτιζον ἓν ᾆσμα φαιδρόν.

Ἦσαν ὅμως τόσον καλὰ μετεμφιεσμένοι καὶ μεταμορφωμένοι, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐγείρουν τὴν παραμικρὰν ὑπόνοιαν, χωρὶς νὰ κινήσουν διόλου τὴν προσοχὴν τῶν δεσμοφυλάκων, κατῆλθον καὶ ἐτοποθετήθησαν εἰς μίαν ἐκ τῶν λέμβων.

Ἐπὶ τέλους τὸ σημεῖον τῆς ἀ ρήσεως ἐδόθη, αἱ λέμβοι ἐξεκίνησαν οἱ δραπέται ἀνέπνευσαν ἥσυχα.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐξαισία· καὶ τ μότητα τοῦ λαμπροῦ ἡλίου ἐμετ ἡ αὔρα, ἡ ὁποία ἔπνεεν ἐκ τῆς σης καὶ ὤθει τὰς λέμβους πρὸς τ σῳ ποθητὴν ἀκτήν. . .

Ἔξαφνα, μία λέμβος κατα ἀπὸ τὸν Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ η ν, κα θύνεται ταχεῖα πρὸς αὐτούς.

Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμπούα τρίχιασαν, ὠχρίασαν, καὶ ἀντ βλέμμα ἀφώνου ἐρωτήσεως.

Μήπως ἀνεκάλυψαν τὴν πα των καὶ ἤρχοντο νὰ τους συλλ

Ἀλλ' ἡ λέμβος προσωρμίσθη νὰ φανῇ ὅτι τοὺς προσέχει, καὶ πέται ἡσύχασαν καὶ πάλιν.

Ἡ φορτηγίς, ἡ μεταφέρουσα αἰχμαλώτους, προσορμίζεται ἐπὶ καὶ αὐτή. Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας περιμένει ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ ἵσ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον θά τους ὁδ εἰς τὸ μέρος, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ ἀντ

Ἀλλὰ νέος τρόμος, νέα ἀγω σφίγγει τὴν ψυχὴν τοῦ Ρογήρου. ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, βλέ Ρενὼ καὶ τὸν Μπρόουν, οἱ τὸν δείχνουν εἰς ἕνα ἀξιωματικ ναυτικοῦ. Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς εἶνε ἴσα-ἴσα ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ ἀρ τῆς Φρουρᾶς τοῦ Ἀ ρ γ ο ν α ύ τ ο

— Πῶς, κύριοι ; εἶπεν ὁ Ἄγ πλησιάσας τοὺς δύο φυγάδας. Θέλ μας ἐγκαταλείψετε ; Δέν σας λοιπὸν ἡ συντροφιά μας ;

Καὶ τείνας μὲ οἰκειότητα τὴν πρὸς τὰ ψεύτικα μουστάκια τοῦ Ρ ρου, ἐτράβηξεν ἐλαφρὰ τὸ ἕνα, τὸ ἔμεινεν εἰς τὰ χέρια του.

— Βλέπετε πῶς ἔτσι εὔκολα δ γελοῦν ἐμᾶς ! προσέθεσεν.

Ἡ ἀντίστασις τώρα θὰ ἦτο φροσύνη. Ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Βιλλαμ παρεδόθησαν ἀμέσως, κατάπληκτοι, πισμένοι ἀπὸ τὸ ναυάγιον αὐτὸ μέ τὸν λιμένα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν πλέον ὅτι ἦσαν ἐλεύθεροι !

Διὰ νὰ μὴ ἐκθέσουν τοὺς δύο τιώτας, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀντ στήσῃ, ἐψέλλισαν μερικὰς δικαιο καὶ προσεπάθησαν νὰ πλάσουν μία ρίαν. Ἀλλ' οὔτε τοὺς ἤκουσαν, οὔ τοὺς ἤκουον, θά τοὺς ἐπίστευαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lem

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΣ τὸν ἀνερχόμενον ἀπὸ τῶν Χαυτείων διὰ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, κάμνει ἐντύπωσιν ἐν πρώτοις ἓν μέγαρον, ἐγειρόμενον δεξιᾷ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ὑψηλὸν καὶ τετράγωνον, μὲ δῶμα τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει ἐπάλξεις φρουρίου, μεγαλοπρεπὲς καὶ σοβαρὸν ὡς πύργος, καὶ σχεδὸν κατηφὲς μὲ ὅλην του τὴν λευκότητα. Κάμνει ἐντύπωσιν καὶ μία οἰκία ἐκτάκτως μεγάλη καὶ πολυσύνθετος,—ἀριστερᾷ, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πινακωτῶν, — οἰκία γιγαντιαία, κατέχουσα χῶρον πέντε συνήθων μεγάλων οἰκιῶν, μὲ μίαν σειρὰν τετραπλῆν παραθύρων καὶ ἐξωστῶν, ἀτελείωτην. Ὀλίγον παραπάνω ἐγείρεται μέγα οἰκοδόμημα μὲ αὐλὴν κιγκλιδόφρακτον, μ' εὐρεῖαν μαρμαρίνην κλίμακα, ὁδηγοῦσαν πρὸς θύραν μὲ κομψὰς παραστάδας, ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς ὁποίας ἀναγινώσκεται χρυσοῖς γράμμασιν ἡ λέξις: Ἀ ρ σ ά κ ε ι ο ν.

Ἐδῶ θὰ σταματήσῃ ἐπ' ὀλίγον ὁ διαβάτης, διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ Κατάστημα, τὸ ὁποῖον εἶνε ἑστία φωτὸς διὰ τὴν ἑλληνίδα γυναῖκα, τὸ Κατάστημα τὸ ὁποῖον μορφώνει τὰς μελλούσας μητέρας, αἱ ὁποῖαι πάλιν θὰ μορφώσουν τοὺς μέλλοντας πολίτας τοῦ Ἔθνους... Ὦ, πόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἀποστολή σας, τρυφεραὶ νεάνιδες, πού σας στεγάζει ἡ ἱερὰ αὐτὴ στέγη !

Σᾶς βλέπω διὰ τῆς φαντασίας, νὰ κύπτετε πρὸ τοῦ βιβλίου, ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τῆς παραδόσεως μὲ τὰ ὑψηλὰ παράθυρα, καὶ ἐνθυμοῦμαι τὸ σοφὸν γνωμικὸν τοῦ Ἰουλίου Σίμωνος : «Ὁ ἀνατρέφων καλῶς υἱόν, — εἶπεν ὁ γάλλος φιλόσοφος,—παρέχει εἰς τὴν πατρίδα χρηστὸν πολίτην· ἀλλ' ὁ ἀνατρέφων καλῶς θυγατέρα, παρέχει ὁλόκληρον χρηστὴν οἰκογένειαν.» Δόξα καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς τὸν ἐθνικὸν εὐεργέτην, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν εἰς τὰς θυγατέρας μας καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς μας τὸ πλούσιον τῆς παιδείας δῶρον. Σᾶς ἀκούω τώρα νὰ ψάλλετε ἀπὸ κοινοῦ ἓν ᾆσμα γλυκὺ καὶ ἁρμονικόν . . . Πόσον τὸ αἰσθάνεσθε! Πόσον σᾶς συγκινεῖ καὶ πόσον μᾶς συγκινεῖτε δι' αὐτοῦ ! Εἶνε ὁ ὕμνος τοῦ Ἀρσάκη ! . .

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀμέσως ἄλλο προσκύνημα. Δεξιᾷ, ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ὑπάρχει μικρὸς ταπεινὸς οἰκίσκος, μὲ τέσσαρα πράσινα παράθυρα, συνεσταλμένος καὶ συνθλιβόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν γειτονικῶν μεγάρων. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς προσόψεώς του ὑπάρχει ἐντειχισμένη μαρμαρίνη πλάξ, φέρουσα τὴν ἑξῆς ἐπιγραφήν : «Ἐ ν τ α ῦ θ α ἀ π έ θ α ν ε ν ὁ Α. Ρ. Ρ α γ κ α β ῆ ς . » Οὕτως, ὁ μικρὸς αὐτὸς οἰκίσκος εἶνε μνημεῖον δόξης, καὶ ἠμπορεῖ νὰ προσδλέπῃ ὑπερήφανος ὅλα τὰ πέριξ μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήματα. Ἐδῶ ἀπέθανεν εἷς τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τῆς νέας Ἑλλάδος, ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ὁ ποιητής, ὁ συγγραφεύς, ὁ ἐπιστήμων, ὁ διπλωμάτης, ὁ ὁποῖος εἰς τόσα στάδια διέπρεψε καὶ εἰς τὸν ὁποῖον τόσα ὀφείλει προπάντων ἡ νεωτέρα μας φιλολογία. Καὶ οἱ θαυμασταί του ἔσχον τὴν εὐλαβῆ ὅσον καὶ εὐφυᾶ ἰδέαν νὰ ἐντειχίσουν ἐπὶ τῆς οἰκίας τὴν πλάκα αὐτήν, ἡ ὁποία τόσας μεγάλας ἀναμνήσεις προκαλεῖ. Καὶ ἂν δὲν σφάλλω, εἶνε ἡ πρώτη τοιούτου εἴδους ἐπιγραφή, ἡ ὁποία ἐκόσμησε μέχρι τοῦδε τὴν πρωτεύουσαν.

Ἐφθάσαμεν τώρα εἰς τὸ κέντρον, εἰς τὸ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς Λεωφόρου. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εὐρυτάτου αὐτοῦ χώρου ἐγείρεται τὸ Πανεπιστήμιον, ἔχον ἀριστερᾷ μὲν τὴν Σινσίαν Ἀκαδημίαν, δεξιᾷ δὲ τὴν Βαλλιάνειον Βιβλιοθήκην,— τὸ ταῖρι, ἢ ὅπως λέγουν οἱ γαλλίζοντες, τὸ π α ν τ ὰ ν τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ ἀνερχόμενος θὰ συναντήσῃ ἀριστερᾷ του πρῶτα τὴν Βιβλιοθήκην. Καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα ὀφείλεται εἰς τὴν γενναιοδωρίαν ζαπλούτων καὶ φιλοπατρίδων ὁμογενῶν — τῶν ἀδελφῶν Βαλλιάνων. Εἶνε ὁλομάρμαρον καὶ ὁμοιάζει πολὺ μὲ ἀρχαῖον ναόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸ κύριον οἰκοδόμημα καὶ ἀπὸ δύο περίπτερα. Ἔχει μεγαλοπρεπὲς περιστύλιον καὶ μίαν διπλῆν, ἐξαισίαν μαρμαρίνην κλίμακα ἐπὶ τῆς προσόψεως, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὸ κτίριον τὴν ἰδιαιτέραν του ὄψιν. Ὁ ἐσωτερικὸς τοῦ κτιρίου σκελετὸς ἔγινεν ὅλος σιδηροῦς, διὰ νὰ εἶνε ἐξησφαλισμένα κατ' ἐνδεχομένης πυρκαϊᾶς τὰ βιβλία καὶ τὰ πολύτιμα χειρόγραφα, τὰ ὁποῖα θὰ περιλάβῃ μίαν ἡμέραν. Διότι, σημειώσατε, τὸ κτίριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη, καὶ ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, ἡ ὁποία μέχρι σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, θὰ μετακομισθῇ ἐδῶ ἀργότερα.

Τὸ μέγαρον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης κτίζεται ἐπὶ τοῦ χώρου ἀκριβῶς, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἄλλοτε τὸ ἄλσος τοῦ Πανεπιστημίου. Τὸν ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὸν πράσινον αὐτὸν χῶρον μὲ τὰς ἰσχνάς του δενδροφυτείας καὶ μὲ τὸ μαρμάρινον μνημεῖον τῶν Ἱερολοχιτῶν, τὸ ὁποῖον ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ. Ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον αἱ γειτόνισσαι ἔδεναν σχοινία καὶ ἄπλωναν ροῦχα, ἐν ᾧ οἱ νεαροὶ φοιτηταί,—ἤμην κ' ἐγὼ μεταξὺ αὐτῶν ! —περιεφερόμεθα ὑπὸ τὴν ἀμφίβολον σκιὰν τῶν φυλλωμάτων, συζητοῦντες μὲ ὅλην τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν θέρμην τῆς χρυσῆς ἡλικίας . . . Ἀργότερα ἕνας τοῖχος περιέφραξε τὸ ἄλσος· ἡ στήλη τῶν Ἱερολοχιτῶν μετεφέρθη εἰς τὸ Πολύγωνον· τὰ ἰσχνὰ δενδρύλλια ἀπεκόπησαν κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχε παρὰ μία πτωχὴ πρασινάδα, ὑψοῦται τώρα τὸ μέγα καὶ καλλιμάρμαρον κτίριον.

Ἀλλ' ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 55)

— Ἔχεις δίκηο, Κοραλία μου, ἀπήνσεν ὁ Γεράρδος, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀδελφήν του καὶ νά της μεταδώσῃ ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν, φεῦ ! δὲν εἶχεν οὔτε αὐτός· —ἔχεις δίκηο. Ἠκολούθησαν βέβαια τὸν ἴδιον δρόμον μὲ ἡμᾶς. Μήπως ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ρεῦμα δὲν παρασύρει ὅλες τὲς βάρκες ; Θὰ φθάσουμε λοιπὸν ὅλοι 'στὸ ἴδιο μέρος, καὶ θὰ συναντηθοῦμε 'στὴν ξηρά.

— Ἡ Λίνα εἶνε ἐδῶ, εἶπεν ἡ Κοραλία μετ' ὀλίγας στιγμὰς σιωπῆς. Ἡ καϊμένη ! . . πῶς την λυποῦμαι ! . . εἶνε πολὺ πειὸ δυστυχὴς ἀπὸ ἡμᾶς, γιατὶ δὲν ἔχει κανένα . . . Ἡ μητέρα τὴν ἀγαποῦσε πολύ . . .

Ἡ Κοραλία δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ προχωρήσῃ. Κλίνει ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γεράρδου καὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν ροὴν τῶν δακρύων της.

Ὁ δυστυχὴς Γεράρδος δαγκάνει τὰ χείλη, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ὄχι, δὲν πρέπει νὰ κλαύσῃ ! Ἔχει καθήκον νὰ παρηγορήσῃ αὐτός, νὰ ἐγκαρδιώσῃ, νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀδελφήν του, νὰναπληρώσῃ τοὺς προστάτας, τοὺς ὁποίους ἔχασε. Τὴν περιβάλλει διὰ τοῦ βραχίονός του καὶ τῇ λέγει τρυφερῶς, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλὴν σταθερότητα:

— Μὴν κλαῖς, ἀδελφούλα μου ! μὴν ἀπελπίζεσαι ! Δέν μας ἀρκεῖ τώρα ἡ μεγάλη αὐτὴ εὐτυχία, ποῦ δὲν ἐχωρίσθημεν ; Θάρρος ! Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ ἐπανεύρωμεν γρήγορα καὶ τοὺς ἄλλους . . . Ὁ Λεγκὲν δέν μας εἶπε τόσες φορές, ὅτι μία ὥρα ἀρκεῖ διὰ νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα εἰς τὴν θάλασσαν ; Ποιὸς τὸ ξεύρει ! Ἀπόψε εἰμπορεῖ νὰ συναντήσουμε ἔξαφνα κανένα πλοῖο, καὶ μέσα εἰς τὸ πλοῖο νὰ εἶνε ὅλοι οἱ δικοί μας . . . Καθόλου δύσκολον ! Αὐτὴ ἡ θάλασσα εἶνε τόσον περαστική, ποῦ μου φαίνεται μάλιστα παράξενο, πῶς δὲν ἐφυναντήσαμεν ἀκόμη κανένα πλοῖον ! . . Ἀ, τοὺς δειλούς, τοὺς ἀτίμους, τοὺς κα-

κούργους τοὺς ἀποψινούς! προσέθεσε μὲ ἀγανάκτησιν λυσσώδη. Νὰ μας ἐγκαταλείψουν ἔτσι καὶ νὰ φύγουν. Μὰ γίνεται μεγαλητέρα ἀτιμία;

— Ὄχι! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Δι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ πλοῖον αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο γαλλικόν.

— Ποτέ! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὑπερήφανος ἐν τῷ πατριωτισμῷ του. Γάλλοι δὲν θὰ ἔκαμναν ποτὲ τέτοιο πρᾶγμα!

— Δυστυχισμένε πλοίαρχε Φρανκέρ! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία. Πῶς ἀγαποῦσε τὸ πλοῖόν του!

— Ἀμὲ ὁ καϊμένος ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος; εἶπεν ὁ Γεράρδος στενάζων. Ἄχ! ἂς ἤξευρα πῶς ἐσώθησαν!... Ἀμὲ ὁ Ἐρρῖκός μας;... τὸν εἶδες, Κοραλία, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, ποῦ δὲν ἄφινε νὰ καταιβῇ κανένας πρὶν ἀπὸ τὰ γυναικόπαιδα;... Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ με ἄφιναν μαζί του... μαζὶ μὲ τὸν πατέρα... Ἀλλὰ μὲ ἔπιασαν καὶ μ' ἐκατέβασαν διὰ τῆς βίας, σὰν νὰ ἤμουν μπαοῦλο...

— Καλλίτερα... Δὲν εἶνε τώρα καλλίτερα, ποῦ εἶσαι μαζί μου;

— Ναί· ἔχεις δίκηο, Κοραλία. Ἔπειτα εἶνε καὶ ἡ μικρά, ἡ δυστυχισμένη Λίνα... Πρέπει νὰ την προστατεύσουμε, προσέθεσε σοβαρός.

— Σοῦ πονεῖ ἀκόμη τὸ κεφάλι; ἠρώτησεν ἡ Κοραλία περίφροντις.

— Ὄχι καὶ τόσῳ πολύ... μιὰ ζάλη μονάχα αἰσθάνομαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ περάσῃ.

— Ἄχ, πῶς ἐτρόμαξα, ὅταν σὲ εἶδα ἔτσι χλωμὸ καὶ ἀκίνητο!..

— Ναί... εἶχα λιποθυμήσῃ σὰν νὰ ἤμουν γυναῖκα, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐντρεπόμενος ὀλίγον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του. Ἀλλὰ πίστευσε, ὅτι τὸ ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν μου, ποῦ μὲ κατέβασαν ἔτσι σὰν μπαοῦλο.

Ἡ Κοραλία ἐστράφη πρὸς τὴν Λίναν, ἡ ὁποία ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὸν πυρετώδη της ὕπνον. Φρίσσουσα ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς πρωϊνῆς αὔρας, περιέφερε γύρῳ τοὺς μυωπάζοντας ὀφθαλμούς, προσπαθοῦσα νὰναγνωρίσῃ τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὴν περιεστοίχιζον. Ἐχάρη ὅταν ἐπανεῖδε τὸν Γεράρδον καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ Μαργαρόνα καὶ ὁ Λεγκὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Τὰ τρία παιδία ἀνέλαβον τὴν μονότονον ἐπισκόπησιν τοῦ ὁρίζοντος, παρατηροῦντα συγχρόνως καὶ πόσον ἀλλόκοτα ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὅλοι οἱ ἐντὸς τῆς λέμβου. Ὁ Γεράρδος εἶχε μὲν τὰ ἐνδύματά του, ὅπως καὶ ἡ Καρολία, ἀλλ' ἦτο ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. Ἡ Λίνα δὲν ἐφοροῦσεν ὑποδήματα, καὶ τὸ μεγάλον ἐκεῖνο ἐπανωφόρι τὴν ἐσκέπαζεν ὅλην καὶ ἐσύρετο κάτω. Ἡ Κοραλία εἶχε προφθάσῃ νὰ φορέσῃ τὰ ὑποδήματά της καὶ νὰρπάσῃ τὸ καπέλον της· μὲ τὴν κομψὴν δὲ κυανῆν ἐνδυμασίαν της καὶ μὲ τὴν στακτερήν της ζακέταν, ἦτο ἀρκετὰ εὐπρόσωπος... ναυαγός. Εὐτυχῶς ἡ Λίνα, ἐρευνήτασα εἰς τὰ θυλάκια τοῦ δανεικοῦ της φορέματος, εὗρεν ἕνα ταξειδιωτικὸν σκοῦφον ἄσπρον, διπλωμένον εἰς τέσσαρα, καὶ ἕνα σαλάκι μεταξωτόν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἡ Καρολία τῆς ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀντὶ πίλου, ἐν ᾧ ὁ σκοῦφος ἐδόθη εἰς τὸν Γεράρδον.

Οἱ ἄλλοι ναυαγοί, ὀλιγώτερον προνοητικοὶ τῆς οἰκογενείας Μασσαί, εὑρίσκοντο ὡσεπιτοπλεῖστον ἡμίγυμνοι καὶ σχεδὸν ὅλοι γυμνόποδες.

Ἡ Μαργαρόνα, ἡ ὁποία ἦτο καὶ αὐτὴ ὁπωσδήποτε ἐνδεδυμένη καὶ ἔβλεπε τόσην ὥραν ἀπὸ μακρυὰ «τὰ παιδιά της», δὲν ὑπέφερε μέχρι τέλους τὸν χωρισμὸν αὐτόν. Μεθ' ὅλας λοιπὸν τὰς θορυβώδεις διαμαρτυρίας τῶν γειτόνων της, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ ὥρμησε κατὰ μῆκος τῆς λέμβου, προσκρούουσα καὶ ὠθουμένη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· φθάσασα δὲ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγωνιώντων τῆς παιδιῶν καὶ τὰ ἐνηγκαλίσθη θερμῶς, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα...

Τῆς ἔκαμαν ἐκεῖ θέσιν μὲ πολλὴν δυσκολίαν· ἀλλ' ἀψηφοῦσα τὰς μεμψιμοιρίας τῶν δυστρόπων συνναυαγῶν, ἡ ἀγαθὴ Μαργαρόνα ἐνεθρονίσθη, καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα περιβάλλουσα τὴν Κοραλίαν, μὲ τὴν ἄλλην κρατοῦσα τὴν Λίναν, ἀπευθύνουσα πρὸς τὸν Γεράρδον μητρικὸν μειδίαμα καὶ φιλικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὸν Λεγκέν, ἀνέμενε τὴν συνέχειαν τῶν γεγονότων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Η ΝΗΣΟΣ ΚΑΙ Η ΗΠΕΙΡΟΣ. — ΔΙΑΦΩΝΙΑ. — ΠΡΩΤΑΙ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὡρισμένως, ἡ λέμβος τῶν ναυαγῶν ἦτο μόνη, κατάμονη, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐρημίας τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ δακτύλιος τοῦ ὁρίζοντος τοὺς περιεκύκλονε πανταχόθεν συνεχής, ἀδιάκοπος, ἀμείλικτος.

— Χά, χά!... αὐτὸ καταντᾷ ἀστεῖον! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Ξεύρετε ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθωμεν ποῦ εὑρισκόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν; Ὁ ἥλιος μᾶς δείχνει τὴν Ἀνατολήν· καλά· ἀμὲ τὰ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος;

— Ἔχω ἕνα μικρὸν χάρτην τῆς Ἀφρικῆς καὶ μίαν πυξίδα τῆς τσέπης, ποῦ δὲν την χωρίζομαι ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἂς εἶνε μικρή· δείχνει καὶ αὐτὴ τὰ κύρια σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη.

— Τότε λοιπὸν ἐσωθήκαμεν! εἶπεν ὁ Λεγκέν. Εὖγε σας, κύριε Γεράρδε. Θὰ μπορέσουμε νὰ βάλουμε πλώρη πρὸς τὴν Ἀφρική, ποῦ δὲν θὰπέχῃ βέβαια πολύ. Ἀλλὰ καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἤξεύρισκόμεθα χθές, τὴν ὥρα ποῦ μας σε ἡ καταραμένη ἐκείνη ὁμίχλη.

— Τὸ ξεύρω ἐγώ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἤμουν μαζὶ μὲ τὸν πλοίαρχο. Ἔκαμε τὴν συνειθισμένην καταμέτρησιν εἶδα νὰ γράφῃ αὐτοὺς τοὺς ἀριθμούς: Βόρειον πλάτος: 19ο 15' 3''. Δυτικὸν μῆκος: 34ο 5'.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα! Νὰ πῇ νὰ εἶνε κανεὶς περίεργος... ποῦ πρέπει. Καὶ πόσες λεῦγες λέ πέχωμεν ἀπὸ τὴν Ἀφρική;

— Μά... σαράντα ἔως ναυτικὲς λεῦγες τοὐλάχιστον, ἀπὸ παραλίαν τοῦ Ἄγιαν καθὼς μοῦ ἔ ἰατρὸς Λωμόνδος.

—Χμ!.. ξεύρεις σὰν τί ἀ εἰμπορεῖ νὰπαντήσῃ κανεὶς εἰς τὴν παραλίαν;

— Ἀνθρώπους ὄχι πολύ πρέπει... Σομαλῆδες, ἂν δὲν σφ

— Ὅσῳ γιὰ αὐτό, διέκοψεν ἡ ραλία, εἴτε Σομαλῆδες ἀπαντήσ εἴτε Μασαῆδες, εἴτε Μανδαρᾶσ Ζουλοῦ, εἴτε Μακαλόλους, εἴτε Σ λῆδες, εἴτε Κάφρους, εἴτε Ὁ τους, ὅλῳ τὸ ἴδιο εἶνε, γιατὶ ὅλ τὸ ἴδιο ἀγαποῦν τοὺς Εὐρωπαίου

— Ἄ διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Λ ἔκπληκτος. Ποῦ ἐγνωρίσατε, κυρία λία, ὅλους αὐτοὺς τοὺς εἰδωλολά

— Ἐδιάβασα πολλὰ βιβλία γητῶν, μέσα εἰς τὸ πλοῖο, ἀπ στενάζουσα ἡ Κοραλία, καὶ εἶδα πολὺ κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὅλοι, κ μου Λεγκέν.

— Ὠχουνοῦς! ἀνέκραξεν ἡ Μ ρόνα. Καλὲ μὴν εἶνε ἀνθρωποφαγ

— Ἀνθρωποφάγοι ὄχι! Ὁ κ λισμὸς τώρα πλέον ἐξέλειψε, χιστον εἰς τὰ παράλια μέρη, γι τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀφρικῆς κανε ἠξεύρει τί γίνεται... Ἀνθρωπ δὲν εἶνε, ἀλλὰ εἶνε ἄγριοι, σκληροί ταγοι. Ὁ Θεὸς νὰ μας φυλάξῃ, νὰ πέσουμε στὰ χέρια τους!

— Ἐ καὶ νὰ σ' ἔπιανε κανένας νίβαλος, Μαργαρόνα! εἶπεν ὁ Γερ καταλαμβανόμενος ὑπὸ τῆς συνήθου φαιδρότητος καὶ γελῶν χωρὶς νὰ Τί ἐξαίσια μπιφτέκια θὰ ἔκαβεν πάνω σου! Μόνον νὰ σ' ἔβλεπε, ἔτρεχαν τὰ σάλια.

— Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! τί λόγια αὐτά; Κουνήσου ἀπὸ τὸν τόπο σου δί μου! εἶπεν ἡ Μαργαρόνα σταυρω μένη.

— Ἄ!.. διέκοψεν ἔξαφνα ἡ ραλία, ἐκβάλλουσα κραυγὴν τρ Ἰδὲς ἐκεῖ, Γεράρδε!

Καὶ ἐδείκνυεν ἐπὶ τῆς γλαυκῆς ὡς κρύσταλλον διαφανοῦς θαλ ἐκεῖ πλησίον, ἐν σημεῖον σκοτεινὸν. ψας τότε ὁ Γεράρδος διέκρινεν εἰς

δύο μέτρων περίπου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἕνα πελώριον καρχαρίαν, μὲ πρόσωπον πλατύ, μὲ στόμα φοβερόν, μὲ τὴν οὐρὰν ἀνοικτὴν ὡς ριδίον. Ἡ λέμβος ἔτρεχε μὲ ταχύτητα ντε περίπου χιλιομέτρων τὴν ὥραν, καὶ τὸ θηρίον τὴν ἠκολούθει παρὰ πόδας ς νὰ ἦτο ἡ σκιά της. Ὁ Γεράρδος πισθοχώρησε μετὰ φρίκης, καὶ ὅλοι οἱ αυαγοὶ παρετήρουν ἔντρομοι τὸν φοβερὸν καρχαρίαν. Ο Λεγκὲν ἔπτυσεν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς σημεῖον καταφρονήσεως, καὶ ἁρπάσας μίαν κώπην, ἐκτύπησε δι' αὐτῆς τὸν ἰχθὺν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ράχεως. Τὸ κτύπημα τὸν ἐτρόμαξε, καὶ κινήσας τὴν οὐράν του ταχέως, ἐβυθίσθη μὲ τόσην ρμήν, ὥστε ἡ ἐπιφάνεια ἐγέμισεν ἀπὸ υσαλίδας. Ὅταν τὸ ὕδωρ ἀνέκτησε τὴν πρώτην του διαφάνειαν, ὁ καρχαρίας δὲν ἐφαίνετο πλέον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ἡ Μαρρόνα. Τί τέρας! Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη νὰ ἰδοῦμε 'στὸ δρόμο! Ἄχ, δὲν βλέπω τὴν ὥρα νὰ πατήσω σὲ ξηρά... Τὸ διάβολο μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα, παιδιά μου!

— Μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ ταξειδεύῃ σὲ τέτοια πέλαγα, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ καρχαρίας; εἶπεν ὁ Λεγκέν. Γέννημα καὶ θρέμμα, βλέπεις, τοῦ ὠκεανοῦ. Δικαίωμά τους λοιπὸν εἶνε νὰ τριγυρίζουν.

— Ρίχνονται ποτὲ σὲ πλοῖα, Λεγκέν; ἠρώτησεν ἡ Καρολία, ὡχρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸν φόβον.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΡΩΘΡΟΥ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ

(Μῦθος)

Ὅταν τὸ πρῶτο σάρωθρο
ἀπὸ τὰ βοῦρλα ἐδέθη
Καὶ τὸ μακρὺ στειλιάρι του
σὲ δούλων χέρια εὑρέθη,
Περήφανο, δὲν ἤθελε
τὸ σπίτι νὰ σκουπίζῃ
Καὶ νὰ το σέβωνται, ἔλεγε,
κάνεις νὰ μὴ τ' ἀγγίζῃ:
«Πῶς θέλετε τὴ μύτη μου
'στὴ σκόνι νὰ την βάζω;
Εἶμαι λουλούδι ὥμορφο,
καθὼς αὐτὰ 'στὸ βάζο.
Κι' ἂν θέλετε κι' ἀπόδειξι,
αὐτὴ μονάχα φθάνει:
Καθὼς αὐτὰ ἔχω κ' ἐγὼ
ἕνα μακρὺ κοτσάνι».
Μὰ τότε ὅλοι τοὔπανε
'στὰ γέλια λιγωμένοι
«'Απ' τὸ κουτσάνι τίποτε,
ἀνόητο δὲν βγαίνει.
Ἂν θέλῃς 'στὸν κατάλογο
τῶν λουλουδιῶν νὰ πᾷς.
Πρέπει τριγύρω μυρωδιά,
σὰν τοῦτα νὰ σκορπᾷς»

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Langbein)

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ἱλαροτραγῳδία, εἰς εἰκόνας ἑπτά.

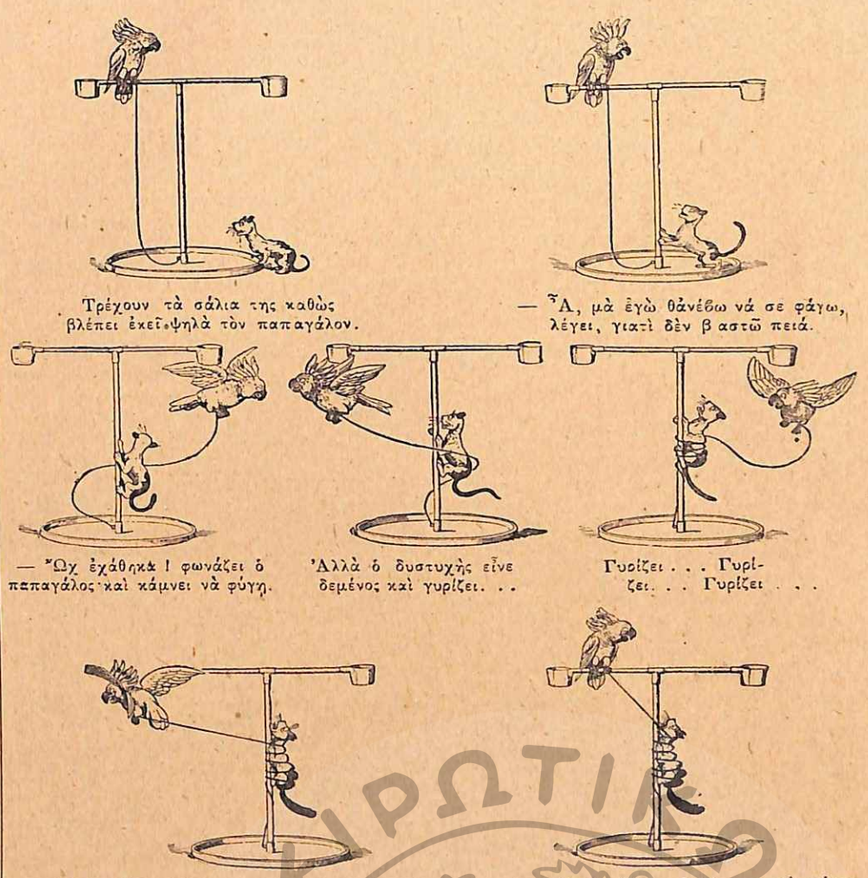

Τρέχουν τὰ σάλια της καθὼς βλέπει ἐκεῖ ψηλὰ τὸν παπαγάλον.

— Ἄ, μὰ ἐγὼ θἀνέβω νὰ σε φάγω, λέγει, γιατὶ δὲν βαστῶ πειά.

— Ὤχ ἐχάθηκα! φωνάζει ὁ παπαγάλος καὶ κάμνει νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς εἶνε δεμένος καὶ γυρίζει...

Γυρίζει... Γυρίζει... Γυρίζει...

Καὶ περιζώνει τὴν καλή σου, καὶ τὴν σφίγγει... καὶ τὴν πνίγει.

— Μπᾶ, λέγει, ἐγλύτωσα γιὰ πάντα, γιατὶ θαρρῶ πῶς τὰ ἐκακάρωσε!

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΚΟΥΤΑΚΙ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ 'στὸ χωριό μας, ὅπου ἀπὸ τότε ἕως τώρα ζοῦν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν γεωργία καὶ τὴν κηπουρική, ἐκεῖ κατὰ τὸ ποτάμι ἑκατοικοῦσαν πέντ' ἐξ οἰκογενειάρχαι, ἐργατικοὶ καὶ παραπολὺ πονετικοὶ 'στὰ παιδάκια των· εἶχαν δὰ ὁ καθένας των ἀπὸ ἑπτὰ ὀκτώ.

Ὅλοι των ὅμως ἦσαν εὐχαριστημένοι ἂν καὶ πτωχοί, ἀπὸ τὸ μεροδούλι-μεροφάγι, καὶ ποτέ των δὲν ἀγανακτοῦσαν, ἀλλὰ πάντοτε, εἴτε κακοκαιρία εἴτε βαρυχειμωνιὰ ἔκανε, εὐχαριστοῦσαν τὸν Μεγαλοδύναμο, ποῦ δὲν τοὺς ἄφησε ποτὲ ἕως τώρα νὰ πεινάσουν, παρὰ ψηλάχαμηλὰ τοὺς ἐβοηθοῦσε νὰ κερδίζουν τὸ καθημερινὸ τῶν παιδιῶν των.

Μονάχα ὁ Μαθιός, γεωργὸς δουλευτὴς καὶ πατέρας μόνον τριῶν παιδιῶν ἀρσενικῶν, δὲν ἦταν ποτὲ εὐχαριστημένος. Ἄνθρωπος παραπολὺ παράξενος, εὐκολοθύμονε καὶ ἐβλασφημοῦσε χωρὶς νὰ συλλογίζεται τίποτε.

Μιὰ χρονιὰ λοιπὸν ὁ Μαθιός, κατὰ τὸν Μάϊο μῆνα, σὰν ἦσαν τὰ σπαρτά, αὐτουνοῦ καὶ ὅλου τοῦ χωριοῦ, μισοψημένα, καὶ ἔπιασε μιὰ βροχοῦλα ψιλὴ-ψιλή, ἀλλὰ διαπεραστική, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωράφι 'στὸ σπίτι του καὶ σὰν ἀπελπισμένος κτυπῶντας τὲς ἀπαλάμες του, ἐβλασφημοῦσε, καθὼς τὸ ἐσυνείθιζε, καὶ σὰν τρελλός, ὕβριζεν ἀνθρώπους καὶ θεοὺς γιὰ τὸ μεγάλο κακό, τὴ μεγάλη ζημία ποῦ θὰ τοῦκαμνεν ἡ βροχή, νὰ... του ρίξῃ ὅλα του τὰ σπαρτά, νὰ τα σαπίσῃ... καὶ;

— Ἄχ, αὐτὸς ὁ Θεός! ἔλεγε· τί κάνει αὐτὸς ὁ Θεός!

Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐπερπατοῦσε 'στὸ δρόμο τὸν μεγάλο τοῦ χωριοῦ, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του, τυφλωμένος ἀπὸ τὴν παραξενιὰ καὶ κωφὸς ἀπὸ τὴν ἀχαριστία του, ἔλεγε, χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ νὰκούῃ,

φωνακτά, τέτοια βλάσφημα καὶ ἀπερίσκεπτα λόγια :

— Ἐγώ, μωρέ, ἐγὼ νὰ ἤμουν Θεὸς καὶ νἄβλεπεν ὁ κόσμος. . . τί καλὸς Θεὸς ποῦ θὰ ἤμουν ! Δέν θα ἐδειχνόμουν τόσο σκληρόκαρδος 'στὴ φτωχολογιά !. . Θά τους ἐμοίραζα, καθὼς ἤθελαν τὴ βροχὴ καὶ τὴν καλοκαιριά. . . καὶ τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἦταν εὐχοριστημένος.. Κακομοῖρα φτωχολογιά ! ἐγὼ νὰ ἤμουν Θεὸς καὶ νὰ βλέπατε, τί καλὸς Θεὸς ποῦ θὰ ἤμουν. . .

Μόλις ὅμως ἐτελείωσεν αὐτὰ τὰ λόγια ἕνα βαρὺ χέρι τὸν ἐκτύπησεν 'στὸνῶμο καί τον ἐκράτησε, σταματῶντάς τον, μὲ βία.

Καθὼς ὁ Μαθιὸς ἦτον ἀπορροφημένος, παραδομένος 'στὲς ἀλλόκοτες ἰδέες του, δὲν εἶχεν ἰδῆ, ὅτι παραπλεύρως του ἤρχετο ἕνας ἄνθρωπος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, τυλιγμένος μ' ἕναν μανδύαν, σὰν παλαιὸς φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος καθὼς ἤκουσε τὰ βλάσφημα τοῦ Μαθιοῦ λόγια, τὸν ἐπλησίασε χαμογελῶντας καὶ τὸν ἐσταμάτησε, σὰν ἐπίτηδες, τόσον ἀπότομα.

Βλέποντας ὅμως ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μανδύαν ὅτι ὁ ὑποψήφιος ἐκεῖνος Θεὸς ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του, σὰν καλάμι, σὰν τὸ μικρότερο στάχυ τῶν μουσκεμένων σπαρτῶν του, τὸν ἀφῆκε καὶ τοῦ εἶπε σοβαρά :

— Μὴ φοβᾶσαι, παλληκαρᾶμου, δέν σου θέλω τὸ κακό· ἀπεναντίας σ' ἐσταμάτησα γιὰ τὸ καλό σου, σὰν ἄκουσα τἀπελπιστικά σου λόγια· σ' ἐσταμάτησα νὰ σε βοηθήσω. . . Πάρε αὐτὸ τὸ θαυματουργό κουτάκι· αὐτό. . . εἶνε ἡ εὐτυχία σου· πάρε το, καὶ σὲ βεβαιόνω, ὅτι ποτέ σου δὲν θὰ βλασφημήσῃς πλέον. Μὲ αὐτὸ θὰ ἔχῃς ὅ,τι καιρὸν ἐπιθυμῆς· ὅταν δηλαδὴ σὺ διατάξῃς βροχήν, ἀμέσως θὰ ἔρχεται ἡ βροχή, καὶ πάλιν εὐθὺς θὰ καλοκαιρεύῃ σὰν τὸ θελήσῃς. . . Πάρε το. . . καὶ βλασφήμαμε. . .

— Θεούλη μου! ἐφώναξεν ὁ Μαθιός· μὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτὲ αὐτό ;

— Ὄχι μόνον εἰμπορεῖ, ἀλλὰ βεβαιότατα γίνεται, σὰν ἔχῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ περίεργο κουτάκι. . . Μὲ μίαν ὅμως παρατήρησι : μονὰχὸς ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃς αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμεῖς· σὰν βάλῃς δηλαδὴ εἰς τὸ νοῦ σου τὸν καιρὸ ποῦ σε συμφέρει νὰ ζητήσῃς, πρέπει νὰ καλέσῃς τοὺς γείτονάς σου καὶ ἐμπρὸς εἰς ὅλους αὐτοὺς νὰ ξεφωνήσῃς αὐτὸ ποῦ θὰ θελήσῃς νὰ γίνῃ. Ἂν τότε ὅλοι οἱ γείτονές σου συμφωνήσουν μὲ τὴν ἰδέαν σου, δὲν ἔχεις ἄλλο τίποτε νὰ κάμῃς, παρὰ ν' ἀνοίξῃς τὸ κουτάκι, καὶ ἀμέσως ὅ,τι εἴπες καὶ ἔγινε. Ὥρα σου καλή, παλληκαρᾶ μου.

— Στὸ καλό, ἄνθρωπέ μου 'στὸ καλό.

["Ἑπεται τὸ τέλος]

(Μίμησις) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ.

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1898.)

Τί εὔκολον, ἀλλὰ καὶ τί δύσκολον τὸ ποιηματάκι, ποὺ σας ἔδωσα νὰ μεταφράσετε! Εὔκολον διότι εἶχε κοινὰς λέξεις, ἁπλῆν σύνταξιν, καθαρὰν ἔννοιαν. Δύσκολον ὅμως διότι εἶχε λεπτότητα καὶ χάριν, διότι ἦτο ἀπὸ τὰ νηπιακὰ ἐκεῖνα ἀριστουργηματάκια, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ Ἄγγλοι γράφουν! Δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Διαγωνιζομένους τὸ μετέφρασαν μὲ ἀκρίβειαν, σχεδὸν χωρὶς λάθος. Ἀλλὰ ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι, κατώρθωσαν ὁπωσδήποτε νὰποδώσουν τὴν χάριν του καὶ τὴν λεπτότητά του.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὁ Λούσιος προσεπάθησε πολὺ καὶ ἔδειξεν ὅτι ἔχει τὴν ἱκανότητα. Ἀλλὰ τὸν ἔφαγαν αἱ παραλλαγαί. Δηλαδὴ κάθε φράσιν σχεδὸν τοῦ ποιήματος ὁ Λούσιος τὴν μετέφρασε κατὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας τρόπους, καὶ ἄφησεν εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ . . . ἐκλέξω. Καὶ πραγματικῶς, ἂν ἐξέλεγα τὰς καλλιτέρας φράσεις, θ' ἀπετελεῖτο μία μετάφρασις πολὺ καλή, καλλιτέρα καὶ ἀπὸ τὴν βραβευομένην. Ἀλλὰ τότε ἡ μετάφρασις αὐτὴ θὰ ἦτο ἀποκλειστικῶς τοῦ Λουσίου; Δέν το πιστεύω . . .

Ἀπὸ τὰς ἄλλας μεταφράσεις μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ἡ τοῦ Φαίδωνος Χ. Σαμαρτσίδου διὰ τὴν πρωτότυπον καὶ ρυθμικὴν σύνθεσίν της. Ἀλλ' εἰς μερικὰ μέρη ἡ φράσις μοῦ ἐφάνη ἀνώμαλος, ὅσον δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ πεζὸν, καὶ κάπου λέγει ὅτι «τὸ κεράσι ἐκρεμάσθη» ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο κρεμασμένον.

Ὁπωσδήποτε αὐταὶ αἱ δύο μεταφράσεις διεφιλονείκησαν πολὺ τὸ βραβεῖον. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, «δύο διαμαχομένων ὁ τρίτος κερδίζει», ἐξεφύτρωσεν εἰς τὴν μέσην ὁ Ζοφερὸς Μεσαίων καὶ τούς το ἄρπαξε . . . μὲ ὅλο του τὸ δίκηρο ὅμως, διότι ἂν ἡ μετάφρασίς του δὲν ἔχῃ τὰς πρωτοτυπίας τῶν ἀνωτέρω, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε τὰς ἐλλείψεις των, καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶνε ἀρκετὰ καλή.

Λοιπόν :

Α' Βραβεῖον : ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ [ΕΕΕΕ]

Β' Βραβεῖαν : ΛΟΥΣΙΟΣ [ΕΕΕΕ] ΦΑΙΔΩΝ Χ. ΣΑΡΜΑΤΣΙΔΗΣ [ΕΕΕ]

Γ' Βραβεῖον : ΜΕΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ [ΕΕΕ]. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ [ΕΕΕ] ΜΠΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ [ΕΕΕ].

Μοῦ ἔστειλαν ἐπίσης καλὰς μεταφράσεις, ἀξίας παντὸς **Ἐπαίνου** καὶ οἱ ἑξῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπονέμονται καὶ ἀνὰ δύο [ΕΕ].

Νύμφη Καλυψώ, Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας, Χειμωνιάτικη Διακάδα, Ἑτοιμόρροπος Οἰκία, Βασίλισσα Μαργώ, Ἰωάννα Δάρκ, Πιστὸς Σύμμαχος, Συριανὸς Ἱππότης, Λουΐζα Μ. Μάρκου, Δημότις Βόλου, Εὐγένιος Γ. Χατζηδημητρίου, Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, Ἀριστοτέλης ὁ Σταγειρίτης, Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου, Φάλσταφ, Τρεχαγυρευόπουλος, Δημ. Π. Δρίβας, Θέλπουσα, Φοινικίς, Χριστόφορος Κολόμβος, Ὑπολαΐς, Φίλανθος, Βαρδαλαμπούμπας.

Ἐκ τῶν λοιπῶν θὰ ἀναφέρω μόνον τοὺς ἑξῆς, ἀπονέμουσα πάλι καὶ ἓν Εὔσημον [Ε] :

Ν. Σ. Καράβας, Ἀρχιστράτηγος, Βασίλειος Π. Βασιλείου, Νίκος Βλάσσης, Φιλέρημος Τρυγών, Φιλάνις, Μιχαὴλ Παρασκάκης, Δέσποινα Θεοδώρα, Σοφία Συνανίδου, Ἄραρος Θ. Ἰωσηφίδης, Χρυσοῦν Βέλος παις, Ἄνθος τῆς Αὐγῆς, Ἀπόστολος, Χιακὸς Ὁρίζων, Στέφανος Ἐμμ. Ἰωαννίδης, Πέτρα Σκαλιδεὺς, Καλὴ Ὀρεξις, Εὔδρομος Ὀδοιπόρος, Θητὴς τοῦ Γυμνασίου, Ἀλέξανδρος Λύρης.

Καὶ εἰς ἀνώτερα. Η ΔΙΑΠ.

Ο ΦΡΕΔΔΗΣ ΚΑΙ Η ΚΕΡΑΣΙΑ

(Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις)

«Ἔ, καλὰ κεράσια» εἶπεν ὁ Φρέδδης ἅμα εἶδε κάτι ὡραῖα καὶ ὥριμα κεράσια ἐπάνω σὲ μιὰ κερασιά· «δὲν κατεβαίνουν λιγάκι κατ' ἐμέ ;

— Εὐχαριστῶ πάρα πολύ» ἀπάντησεν ἕνα κεράσι· «ἀλλὰ προτιμοῦμεν μένωμεν ἐδῶ ἐπάνω, διότι ἂν κατεβαίνομεν τώρα, φοβοῦμαι ὅτι θὰ μας φάγες.»

Ἓν ἄλλο κεράσι, τὸ καλλίτερον ὅλα, ἐκρέματο ἀπὸ ἕνα λεπτὸν κλωνάρι.

«Τί εὔμορφο ποῦ εἶσαι» τοῦ εἶπε ὁ Φρέδδης, «κόκκινο, καὶ ὥριμο, καὶ τί μεγάλο !

— Κόψε με, μικρέ μου, κόψε με, μπορῆς» εἶπε τὸ κεράσι.

«Θὰ σ' ἔκοπτα 'στὴ στιγμὴ» ἀπάντησεν ὁ Φρέδδης «ἂν ἤμουν μεγαλύτερος.»

Καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾷ, νὰ σηκωθῇ ἐπάνω 'στὰ δάκτυλά του διὰ νὰ τὸ φτάσῃ, ἀλλὰ τὸ κεράσι ἐχοροπηδοῦσεν, ἐκλοῦσε, καί του ἐγαργάλιζε τὴ μύτη.

«Ἂς εἶνε, δὲν πειράζει !» εἶπεν ὁ μικρὸς Φρέδδης· «τὰ κόρτω ἀπ' ἐδῶ νουν.» Ἀλλὰ ἕνα μαῦρο πουλὶ ἔφαγε αὐτὰ μὲ αὐθάδειαν : «Ἐγὼ θά τα φάγω ἕως τὸ βράδυ.»

ΖΟΦΕΡΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Τριάντα 'μέρες ἀπ' τὸν χρόνο
ἐπῆρεν ὁ Σεπτέμβριος,
τριάντα ὁ Ἀπρίλης μόνο
Ἰούνιος καὶ Νοέμβριος

Οἱ ἄλλοι ὅλοι ἔχουν πάρη
ἀπὸ τριάντα μιά. Γι' αὐτὸ
δὲν μένουν τοῦ φτωχοῦ Φλεβάρη
παρὰ μονάχα εἰκοσοκτώ.

Καὶ μόνον ὅταν λάχῃ νἆνε
ἡ βίσεκτη ποῦ λὲν χρονιά,
τοῦ κὺρ Φλεβάρ' ἡ 'μέρες πάνε
καὶ γίνονται εἰκοσιεννιά.

† Γ. Μ. ΒΙΣΥΛΙΑΝΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ : — Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰσφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Δι' εἰσφορά, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ, δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν. .	Δρ.	308,35
Ἑλένη Κ. Κοκκίνου	»	1,55
Μικρὸς Ἀθηναϊκὸς Σύλλογος (διὰ τοῦ Μικροῦ Κατεργάρη). . . .	»	1,—
Χρυσορρόας Πακτωλός. . . .	»	—,40
Μιχαὴλ Σ. Κουρούκλης. . . .	»	2,—
Ἀνώνυμος Δεσποινὶς ἐκ Ρουμανίας.	»	4,20
Κόρη τοῦ Ἀσωποῦ.	»	3,—
Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου.	»	12,—
Ἀσημένιο Κῦμα.	»	7,—
Ὀδυσσεὺς Γ. Λύδδης	»	1,40
Παρνασσός	»	—,65
Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης. . . .	»	—,75
Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα. .	»	1,50
Πολυξένη Κ. Ἀναγνώστου. . .	»	1,50
Σοσὸς Πιττακός.	»	1,55
Περικλῆς, Κωνσταντῖνος καὶ Ἀνδρέας Δ. Σκέφρης.	»	6,—
Στήριγμα τῆς Μητρός.	»	1,—
Ἑλένη Π. Μπογιατζίδου. . . .	»	3,15
Μαυροθαλασσίτισσα.	»	4,85
Ἐν ὅλῳ μέχρι 15 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.	Δρ.	361,85

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Μεσολογγιτάκι : — Λοιπόν, πῶς πηγαίνετε σεῖς εἰς τὴν τάξιν σας ;

Ὁ Αἰθήρ : — Οἱ περισσότεροι πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδια. Μερικοὶ μονάχα ἔρχονται μὲ ποδήλατο. Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα αὐτοὶ εἶνε ποῦ *μένουν ὀπίσω*. . .

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κέσμου [Ε]

* * *

Ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Μιμῆ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του:

— Ἀπὸ τὰ τετράποδα, ξεύρεις. τὸ καλλίτερον κρέας δίδουν τὰ ἀρσενικά· ἀπὸ τὰ δίποδα πάλιν (δηλαδὴ ἀπὸ τὰ πτηνά) τὸ καλλίτερον κρέας δίδουν τὰ θηλυκά. . .

— Καὶ ἀπὸ τὰ τρίποδα, ἀνακράζει ὁ Μιμῆς, τὸ καλλίτερον κρέας θά το δίδουν τὰ οὐδέτερα !

Ἐσταλη ὑπὸ τῆς Παραλου Πέτρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΟΙ, οἱ ὁποῖοι μοῦ στέλλουν ψευδώνυμα πρὸς ἔγκρισιν παρακαλοῦν νὰ τοις ἀπαντῶ χωρὶς νὰγράφω τἀρχικάτων μετὰ τὸ ἐγκρινόμενονψευδώνυμον. Τὸ ἔκομα πολλάκις ἔω; τώρα, ἀλλὰ δὲν τὸκάμω πλέον, διότι ἐπέρχεται σύγχυσις. Τὰ ἀρχικὰ εἶνε *ἀπαραίτητα*, διότι πολλοὶ τυχαίνει νὰ προτείνουν τὸ ἴδιον ψευδώνυμον, καὶ ὅταν τὸ βλέπουν ἐγκρινόμενον διὰ κανένα ἄλλον, νομίζουν ὅτι ἐνεκρίθη δι' αὐτούς. Ὅσοι ὅμως «διὰ τὸν φόβον τῶν κυνηγῶν» δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ δημοσιεύωνται τἀρχικά των ἄς μου στέλλουν ψευδῆ ἀρχικὰ διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου.

Βεβαίως, *Ξενητευμένη Ἑλληνοπούλα*, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ διαγωνισθῇς μὲ τόνομά σου. Ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ εὑρισκεις τὰ Γνωμικά του πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ προπέρσινα. Κ' ἐδῶ ἕως προχθὲς εἴχαμεν ἄνοιξιν σωστήν, ἀλλὰ τώρα πάλιν ἄρχισε χειμῶνας· τὸ χέρι μου εἶνε παγωμένο ἐν ᾧ σοῦ γράφω. . .

Ἐννοεῖται, *Ἀπόστολε Ι. Μαρῖνε*, ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος γράφει καὶ τῶν ἰδικῶν του Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τὰς λύσεις. Ἄδικον θὰ ἦτο ἂν δὲν ἐλογαριάζοντο καὶ αὐταί. Καὶ εἶνε φυσικὸν προνόμιον αὐτὸ τοῦ ἔχοντος τὴν ἱκανότητα νὰ συνθέτῃ Ἀσκήσεις, τὸ νὰ ἔχῃ δηλαδὴ ἐξησφαλισμένας μερικὰς λύσεις διὰ τὸν Διαγωνισμόν.

Φανταστῆτε ἀγάπην ποῦ μου ἔχει ἡ *Σαλωνίτισσα Ἑλληνίς* [Ε] ! Ἀπὸ τώρα ἄρχισε νὰ μαζεύῃ μὲ τὸν κουμπαρᾶν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐπομένου ἔτους, μολονότι γνωρίζει ὅτι θά της δώσουν χρήματα οἱ γονεῖς της νἀνανεώσῃ, διότι κ' ἐκεῖνοι μάγαποῦν ἐπίσης. — Διὰ τὰς Πν. Ἀσκήσεις, ὄχι, δὲν εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος νὰ τας λύσῃ ὅλας· ὅσας εἰμπορεῖ μόνον.

Καπετὰν Γιακουμῆ (Ι. Μ.) μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον ὑρ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ πρῶτα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!... Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἐγγώρισα τὴν πολυμελῆ σου οἰκογένειαν· νὰ σου ζήσῃ ! Ἀλλὰ τί μανθάνω ; Αἱ μικρότεραι ἀδελφαὶ δὲν εἶνε ἐπιμελεῖς ; Πολὺ κακὸν αὐτό ! Κρῖμα ποῦ εἶχα εἰς τὸν νοῦν μου νά τας κάμω καὶ φίλας μου ! Ἀλλ' ἂν δὲν μου γράψῃς ὅτι ἤρχισαν νὰ ἐπιμελῶνται, δὲν θά τας δεχθῶ ποτὲ καὶ νά το ἠξεύρουν· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου.

Πολὺ καλὰ ἐνόησες, *Μυλαίδη* [Ε] ποῖος μ' ἐπιτρόγτρεν νὰ σ' ἐπιπλήξω. Ἀλλὰ νὰ ἠξευρῃς πόσαι σὲ ὑπερησπίσθησαν ἀμέσως καὶ μου ἔγραψαν ὅτι δὲν εἶσαι καθόλου «τεμπέλα». . . Ἔχεις καλὰς φίλας, καὶ αὐτὸ σὲ συσταίνει πολύ. Τὸ κατ' ἐμὲ χαίρω, διότι ἡ ἐπίπληξις ἔγινεν αἰτία νά μου γράψῃς συχνά. Δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος. Τὴν πληροφορίαν σου, ἂν ἔχω τόπον, εἰς τὸ προσεχές.

Γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἡ Η' Κυριακή, *Ζουρλομαρδύα*. Ἀλλὰ μὴ πιστεύσῃς ὅτι οἱ ἄτακτοι εἶνε εὐφυεῖς. Τουλάχιστον τὸ παράδειγμα ποὺ μου φέρεις, δὲν μὲ πείθει. Ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἄτακτον τὸ *Ἀρχιλιζάριον* ; Τὸ ψευδώνυμόν του ; Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις ὅτι αἱ προσωπίδες ἀπατοῦν ;

Ἀπὸ τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἕως τώρα ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς*, τρία τοῦ ἤρεσαν περισσότερον : τοῦ *Λουσίου* κατὰ πρῶτον λόγον, τοῦ *Κόδρου* κατόπι καὶ τῆς *Αὔρας τοῦ Βουνοῦ*. Παρακαλεῖ λοιπὸν τὸν *Λούσιον* νὰ ἐκλέξῃ βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου ἀξίας 6 δραχμῶν, ὡς δῶρον.

Δὲν εἶπα «πληροφορίας» *Φιλοθάνατε*, ἀλλὰ «προτάσεις» Δηλαδή : δὲν δημοσιεύω κανένας νέας προτάσεις περὶ ἀλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀποδώσῃ πρῶτα τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα ὀφείλει. Ἐννόησες τώρα ;

Εἰς τὸ τέλος μιᾶς ὡραιοτάτης ἐπιστολῆς μὲ χίλια δύο, ἡ *Ναυτοπούλα* [Ε] προσθέτει καὶ αὐτὸ τὸ Ὑστερόγραφον : «Ἠξεύρεις ὅτι ἔχω τὴν μανίαν νὰ μὴ στέλλω καμμίαν ἐπιστολὴν ἄνευ ὑστερπγράφου. Μὴ ἔχουσα ὅμως τίποτε νὰ προσθέσω σήμερον, σοῦ καθιστῶ ἁπλῶς γνωστὴν τὴν ὑστερογραφομανίαν μου.» Πῶς σᾶς φαίνεται;

«Νὰ ἰδοῦμεν, — μοῦ γράφει ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, ἡ ὁποία ὁλοὲν ξεσπαθώνει, — ἕως τὸ τέλος τῆς Α' ἐξαμηνίας ποῖος θά σου ἔχῃ ἐγγράψῃ περισσοτέρους συνδρομητάς· ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* ἢ ἐγώ ; » Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ τὸ ἰδοῦμεν, *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, μοναδικὴ διὰ τὸν ζῆλόν σου !

Ἀριάδνη Δημητρίου, νἀναγνώσῃς τὸν Ὁδηγόν, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιον, κ' ἐκεῖ θά τα ἴδῃς ὅλα. Ἰδιαιτέρας ὁδηγίας δὲν δίδω, παρὰ μόνον διὰ λεπτομερείας, μὴ ἀναφερομένας εἰς τὸν Ὁδηγόν.

Χίλια εὖγε εἰς τὴν φίλην μου *Μαυροθαλασσίτισσαν* [ΕΕΕΕ] ἡ ὁποία ἀνενέωσε διὰ τὸ 1899 τὴν συνδρομὴν τοῦ φίλου μου *Χ. Καρέτσου*, τοῦ πτωχοῦ καὶ μονόχειρος ἐκείνου νέου, ἀλλὰ τόσον καλοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἔγραψεν εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του ὁ κ. Φαίδων προπέρυσι. Τὸν ἐνθυμεῖσθε; καὶ τὸ *Λευκὸν Ρόδον*, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ 1898 ; Ἰδοὺ ὅτι εἰ καλαὶ πράξεις εὑρίσκουν μιμητάς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Μικρὸν Κοκοράκην* (Α' Π.) *Τίμιον Πολίτην* (Ι. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Μικρὸν Μάγον* (Κ. Σ.) *Πῶς μὲ λένε* (Π. Χ.) *Μέδωνα* (Ι. Σ. ἰδοὺ αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς·) *Υἱὸν τῆς Θαλάσσης* (Ν. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Μέλλοντα Μηχανικὸν* (Ι. Δ. τόσο μόνον !) *Κόκκινο Σκουφάκι* (Σ Α.) καὶ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* (Μ. Α.)

Ἀδιαφόροι πληροφορίαι : Παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ 5ου φυλλαδίου ἔλυσαν ἀκόμη : ὁ *Πατραϊκὸς Κόλπος*, ἡ *Ἀεροναυτοπούλα*, τὸ *Πῶς μὲ λένε*, τὸ *Φύγε ἀπ' ἐδῶ*, ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης*, ὁ *Ἀβλάβιος* (ὁ ὁποῖος εἶνε εἰς ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιωδεστέρους ἐξαπαωτάς !) ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (τῆς ὁποίας ἔλαβα καὶ τὴν φωτογραφίαν· ἀλλὰ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι βραβευθέντες ;) ὁ *Ἰωάννης Γ. Μπούμπουλης*, ἡ *Τίρυνς*, ἡ *Ἀσπρη Γάτα* ([Ε] μὲ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα*, ἡ *Ναυτοπούλα*, τὸ *Μαγευμένο Δάσος*, τὸ *Ὀχρὸν Λυκόφως*, ἡ *Ἑλληνοπούλα*, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : ὁ *Ποταμὸς Εὐρώτας* μὲ τὴν *Μίαν Τρελούλαν*, *Πῶς τα περνᾶς*, *Λαδωμένον Ποντικόν*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σπασμένον Φεγγίτην* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸ *Τί με μέλει*, *Βαρδαλαμπούμπαν*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Γαλλικὴν Σημαίαν*. — ὁ *Ἄριελ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ξαρθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Σκουλῆκι τῆς Γῆς* — ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Πρόσεχε Καλά*, *Κόδρον* καὶ *Θαλασσοπούλαν* — ἡ *Μαγευμένη Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Πὶφ-Πὰφ* καὶ *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* — ὁ *Χρυσορρόας Πακτωλὸς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄρδρου Σιριανὸ Ναυτόπουλο*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Πριγκίπισσαν τοῦ Ἀχινοῦ*, *Ναυτοπούλαν*, *Υἱὸν τοῦ Ἠλίου*, *Μικρὸν Ἠιαίστιαν* καὶ *Κοριολάνον* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Θαλασσοπούλαν*, *Διαβολάκι*, *Πὶτ-Πὶτ Πλούμ*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀναιξιν* καὶ *Ἀερόστατον* — ἡ *Στρουμπουλὴ Χορεύτρια* μὲ τὴν *Ἐλπίνικην Ἀναγνώστου* καὶ *Ἐσμεράλδαν* —

ὁ Κόμης τῆς Ἑρμουπόλεως μὲ τὸν Δ. Π. Δρίβαρ, Καφηρέα, Σριαρὸ Ναυτόπουλο καὶ Συριαρὸν Ἱππότην — ἡ Πάλλουσα Καρδία μὲ τὸν Σιδηρῆν Πύργον — τὸ Σκουλῆκι τῆς Γῆς μὲ τὴν Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Σῦρε κ' ἔλα καὶ Φαταούλαν — ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία μὲ τὴν Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν — ὁ Ἀγγουρολογιώτατος μὲ τὴν Λιλὴν Ι. Γεωργακοπούλου — τὸ Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ μὲ τὸν Γουλιέλμον Τέλον καὶ Β. Τσαγρῆν — ἡ Ποιμενὶς τῆς Ἴδης μὲ τὴν Πεταλούδαν τῆς Πεντέλης — ἡ Χειμωνιάτικη Λιακάδα μὲ τὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ Ἀρχιζιζάνιον — ὁ Πονηρὸς Δαίμων μὲ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα καὶ Ἀγγουρολογιώτατον — ἡ Ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας μὲ τὸ Νευρόσπαστον, Μαστίχαν τῆς Χίου καὶ Ἐλίζαν Γέντρυζεν — ἡ Στέλλα Ἐμμανουὴλ μὲ τὴν Κόρην τοῦ Πηλίου, Τίδν τοῦ Πηλίου καὶ Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν — ἡ Ἡγεμονὶς τῆς Σύρου μὲ τὴν Ρωμηοπούλαν — ὁ Λευκόπτερος Ἄγγελος μὲ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Ναυτοπούλαν, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας καὶ Κόδρον — ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μὲ τὴν Ἑλένην Λουκάτου, Πολύμνιαν Λασκάρεως, Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα καὶ Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν — ἡ Χειμωνιάτικη Λιακάδα μὲ τὴν Δέαν — ὁ Λευκὸς Ἐλέφας μὲ τὸ Διαβολάκι καὶ Γλυκεῖαν Ἀναμνησιν — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων μὲ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Ἑλένην Πράτσικα, καὶ Βοσκοπούλαν — ὁ Μπαμ-Μπούμ μὲ τὸν Λάμπρον Παπαγεωργίου, Κατσαρίδαν, Ζουρλομανδύαν, Ἀντίο Μαστέλλο καὶ Βασιλέα τῶν Ὀρέων — ὁ Ὀρφεὺς μὲ τὸν Δ. Δρίβαρ Κουκουνάρι καὶ Φυστίκι, Ἆσμα τοῦ Ὀρφέως καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀρηΐφιλον (εἰς ἓν ἐπιστολικὸν δελτάριον στέλλεις ἀπ' ὅλα: ἐπιστολήν, πληροφορίας, Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ Ἀσκήσεις! Πῶς νά τα χρησιμοποιήσω τώρα; Μή με λησμόνει (ἡ ὁποία πραγματικῶς δὲν θά με λησμονήσῃ ποτέ) Σκῆπτρον τοῦ Διὸς (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ φίλου σου καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε κάλλιστος ὅπως γράφεις· ἔδωσα τὸ ἐπισκεπτήριόν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σὲ ὑπερευχαριστεῖ) Συριαρὸν Ἱππότην (ἀναμένω τὰς Ἀσκήσεις σου) Σμυρνοπούλαν (καὶ αἱ εὐκολοι χρειάζονται καὶ αἱ δύσκολοι· εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, βλέπεις, λαμβάνουν μέρος κάθε ἡλικίας παιδιά) Σωτήριον Κ. Σωτηρόπουλον ([Ε] διὰ τὴν ἀβρότητα τῆς ἐπιστολῆς σου) Φίλιππον Βερκέιην, Σωτήριον Ι. Φῶκον, Σταμάτιον Κ. Τριανταφύλου, Εὐπειθῆ Υἱόν, Βαρδαλαμπούμπαν ([Ε] μοῦ ἤρεσαν τὰ ἀνέκδοτά σου· τὸ πρῶτον μάλιστα ἴσως τὸ χρησιμοποιήσω· ἀλλὰ τὸ ψαλτάκι σου πολὺ ἀσεβές· ἔτσι λοιπὸν πειράζουν τοὺς ἱερωμένους;) Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Νικόλαον Παπαδημητρίου (ἐλήφθησαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειράν των·) Ἐλένην Ι. Τζαύρα ([Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· νομίζω ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ πάρῃς ψευδώνυμον, τοὐλάχιστον διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν· εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς εἰμπορεῖς νὰ διαγωνίσεσαι καὶ μὲ τόνομά σου, ὅπως λέγει ὁ Ὀδηγός) Μιχαὴλ Παρασκάκην (αἱ ταινίαι ποὺ μοῦ ἔστειλες, δὲν μοῦ χρειάζονται· νὰ τὰς φυλάττῃς καὶ ὁσάκις κάμνῃς καμμίαν παραγγελίαν, νὰ μοῦ ἐσωκλείῃς ἀπὸ μίαν, διὰ νὰ σοῦ στέλλω τὰ ζητούμενα βιβλία, τετράδια, κτλ. Ἑνώσεις) Ἀλεξικέραυνον (βεβαίως εἶχες δίκαιον· ἀλλὰ τώρα θὰ ἔχῃς ἄδικον ἂν δὲν μοῦ γράψῃς πάλιν τακτικά) Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας (ὁ Ἀναγνώστης μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν θὰ σὲ λησμονήσῃ· εἰς τὰς ἀδελφάς του ἔδειξα τὴν μπιμπίλαν σου [Ε] ἀλλὰ καμμία δὲν ἤξευρε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν· πλέκουν, ξεύρεις, κοπανέλια·) Ἱππότην Γουλιέλμον, Ἀλεξάνδραν Δούρου (μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ μετριοφροσύνη σου· ὁ Ἀνανίας στέκεται ἀπ' ἐπάνω μου αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ μοῦ παραγγέλει νὰ σου γράψω, ὅτι ἂν εἶχες ἵππον θὰ ἦτο... ὁ Δούρειος·) Γεράσιμον Καρασουλάνην (τώρα τὸ σύλλον θὰ στέλλεται ἐνωρίτερα·) Γεώργιον Ν. Σκούραν (τὰ φύλλα σου στέλλονται τακτικώτατα· ἂν δὲν τὰ λαμβάνῃς θὰ πῇς ὅτι ἡ διεύθυνσις τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωσες, εἶνε ἀνεπαρκής·) Κλεαρέτην Δίπλα, Ψαρόμυαλον ([Ε] διὰ τὴν εὐγενεστάτην ἐπιστολήν σου.) Τζάμον Ἀνακατωμένον, Τσούχτραν ([Ε] ὁ κ. Φαίδων εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν πού του ἔγραψες·) Δημήτριον Δρίβαρ (πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς!) Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου, Ψίθυρον τῶν Φύλλων, Δίγλην Γεωργαντοπούλου, Καφηρέα (στεῖλέ μου κανὲν ἄλλο Π. Πνεῦμα, διότι αὐτὸ εἶνε πολὺ κοινόν·) Στρατηγὸν Ρίοδέλ Κουτεντές, Χαρίλαον Κ. Μιχαλόπουλον, Ἀνοικτὴν Κυρδιάν, Δοξίαν (καλὸν τὸ ποίημά σου· ἀλλὰ διατί κάθε τετράστιχον ἔχει καὶ ἄλλο μέτρον;) Φρούριον τῆς Κερκύρας (τὸ πρὸς τὴν Ἑλληνοπούλαν τετράδιόν σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ λάβῃς·) Ἑλένην Καμπᾶ (ἔστειλα·) Ἄρατον, Πηδηκτούλαν (καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ πηδήσῃς, ὡς πηδηκτούλα ποῦ εἶσαι!) Αὐγερινὸν (αὐτὰ ὅλα θὰ τα εἰπῶ μὲ τὸν καιρὸν·) Καυκασίαν, Μαρίκαν Α. Κυρῆ, Ἔχθρὸν τοῦ Σύλλα (νὰ ποταθῇς δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς ἕνα τῶν ἀντιπροσώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἐδημοσίευσα·) Ὀρφέα (15 λεπτὰ ἕκαστον·) Μπὰμ Μπούμ, (λές ἡ μικρούλα «Δλλὴ» νὰ ἐδύθισι κοτζάμ «Εὐσάβειαν»; δὲν το πιστεύω·) Ἡλιόλουστον Πρωΐαν ([Ε] μὰ ποῦ εἶνε τὰ λάθη; ἐγὼ δὲν βρῆκα κανένα· ἀπεναντίας μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολή σου·) Ἄρραν Ι. Γεωργιάδου, Ἄγριον Μάγδην (ναί· νὰ μοῦ το στείλῃς·)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Φεβρουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου

Ο χωρητὴς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

---

95. Δεξίγριφος.

Ἕνα βουνὸ μὲ μέλος σου μονάχα ἐνωθῆκαν
Κ' ἕνας ἀρχαῖος βασιλεὺς τὰ δύο ἐγινῆκαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τοπεινοῦ Ἰοῦ

96. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἀποτρέπει,
Τὸ δεύτερόν μ' ου σὲ προτρέπει,
Τὸ σύνολόν μου ἐθνικὸν
Καὶ τοῖς προγόνοις ἐχθρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνωνύμου

97. Στοιχειόγριφος.

Ἑνὸς στρατηγοῦ ἀρχαίου
Τοῦ ἀλλάζεις ἕνα γράμμα
Κι' αὐτοκράτορος Ρωμαίου
Ἔχεις τόνομα ἐν τῷ ἄπαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφερροῦ Μεσολογγίου

98. Αἴνιγμα.

Εἴμεθα δύο ἀδελφοί· ἐγὼ ὁ πειὸ μεγάλος·
Γυρίζω ἀκατάπαυστα, γυρίζει καὶ ὁ ἄλλος.
Καὶ μολονότι διάζομα', ἐκεῖνος μὲ προφθαίνει,
Καὶ νὰ σταθοῦμε κάποτε κ' οἱ δύο μαζὶ συμβαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου [ΕΕ]

99. Δημώδες Αἴνιγμα.

Δαχτυλίδι βερωτό,
βερωτὸ καμαρωτό,
πέφτει ἀπὸ τὸν ἔγκρεμνό,
Μήτε δὲν τσακίζεται,
Μήτε δὲν ραγίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βορδαλαμπούμπα

100. Πυραμίς.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν
. + . = ἐπίρρημα.
. . + . . = λίμνη τῆς Ἀ
. . . + . . . = ζῷον.
. . . . + . . . = ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνω

101. Ἰσοσκελὲς Τρίγωνον.

Τὰ κατωτέρω γράμματα λάβε
Καὶ τρίγωνον ἰσοσκελὲς σχημάτ

ΑΒΕΕΗΙΚΑΜΝΟΟΡΣΣΤ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχινανάρχου

102. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνόγνωσις τῆς κάτω

Α Τ Κ Ο
Τ Ο Ν Υ
Ε Ω Π Ε
Υ Ο Λ Ω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σ

103. Λογοπαίγνιον.

Εἰκοσιεπτὰ καὶ δεκατρία πόσα κ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφερροῦ Μ

104.—108. Μαγικὴ Συλλ

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος
κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς,
αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξ
λύκος, θεός, ἄρα, ξηρά,

Ἐστάλη ὑπὸ Α

109. Τριπλῆ Ἀκροστ

Πέντε λέξεις θὰ ζητήσω· καὶ ἡ πρώτη
Βασιλέα διοικοῦντα... ὄχι τετραπ
Εἰς τὸ σῶμά σου ἀφθόνως ἀπαντᾶ
Ἡ δὲ τρίτη θά σου λέγῃ καθαρὰ πῶς
Ἡ τετάρτη τῆς θαλάσσης θάνακύ
Κ' ἕν ἐπίρρημα ἡ πέμπτη... ὄχι

Τούτων δὲ τῶν ζητουμένων ἐὰν λ
Μιὰ θεότης τῶν ἀρχαίων θὰ προβ
Κ' ἀπ' τὰ δεύτερα ἐπίσης μιὰ θεότ
Τὰ δὲ τρίτα θὰ ζητήσῃς εἰς τοῦ Πάν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοχισταρτήγου Μ

110. Φωνηεντόλιπον.

★ — φθνν-τς-λλς-μλγ-τ-ν-κτ

Ἐστάλη ὑπὸ Φυγα

114. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο-εα-ει-ιει-σ'-αο-αι-α-υ-ο

Ἐσταλη ὑπὸ

112. Γρῖφος.

Ὅσαι, σός, ἴτ, ἴτ, ἴτ, Ω, ς,
πτύον, ἄν, ἄκς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆ, ὁ Δι

756. Σιδηρία (Σ, Β, Ροιά). **757.** γεῦμα. **758.** Μύτιλος, Μίλητος. νίκη.

760.	**761.**
Α Ν Α Ν Ι Α Σ	Π Α
Ν Α Ξ Ι Ο Σ	Ο Λ
Α Ξ Ι Ο Σ	Δ Κ Ν
Ν Ι Ο Σ	Β Ο Ι Ω
Ι Ο Σ	Π Ν Ν
Α Σ	Α Ι
Σ	Α Α

762—764. 1, Πηνειός (νὰ ΠΙΝΗ ΟΝ Ρῆνος (φέΡΕΙ ΝΟΣτιμον). 3, Ἀσωπ ΟΠΩΣ). **756—739.** 1, Μισοκ Φύγε ἀπ' ἐδῶ. 3, Καφηρεύς. 4, Φιλοθάνατος. **770.** Διότι δὲν ἐπ Τὰ Λευκώματα. 772. Τ' εἶχες, εἶχα πάντα. 773. Κακῆς ἀπαρχῆ κακόν. 774. Δώδεκα διὰ δύο ἴσον διὰ δύο (12 : 2=2+6 : 2)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.